

GLASILO DOMOBANCEV
IN PRVIH
PROTIKOMUNISTIČNIH BORCEV

LETO IX.

ŠTEV. 2

Interés General Concesión 4848

Leteča patrulja —

fantje iz postojanke v Dev.
Mariji v Polju

VSE SOBORCE IN PRIJATELJE, ki imajo kakršnekoli zapiske ali dokumente, slike, izjave zgodovinskih podatkov ali brošure o borbah in tragediji Turjaka in Grčaric, prosimo, da nam jih omogočijo za popolnejšo zbirko „TURJAŠKEGA ZBORNIKA“, ki ga pripravlja Zveza slovenskih protikomunističnih borcev.

Ves poslani material bomo vrnili po želji pošiljatelja.

Tiskovni referent:
ZDRAVKO NOVAK
1084 E 177 str
Cleveland 19, Ohio, USA

IDEJA NAS DRUŽI

Ljudje se družijo iz različnih razlogov, ki so ali duhovnega ali materialnega značaja. Ljudi družijo v eno skupnost n. pr. versko prepričanje, narodna pripadnost, državna pripadnost, športno udejstvovanje, gospodarska delavnost, stanovska pripadnost itd. Silno veliko je torej razlogov, zaradi katerih se ljudje družijo v večje ali manjše skupnosti. Eno pa je gotovo, da se ljudje brez razloga nikdar ne družijo. Ta razlog združevanja imenujemo tudi idejo. Ideja je tista, zaradi katere se ljudje družijo. Imamo lahko zelo vzvišene, pa tudi zelo banalne ali nizkotne ideje za združevanje. Seveda so pomembne samo velike in vzvišene ideje, za katere so ljudje pripravljeni žrtvovati vse — tudi svoje življenje.

Kaj je tisto, kar družijo nas slovenske borce? Ali nas družijo materialni interesi ali želja, da se skupaj zabavamo, ali želja, da se izobrazujemo, da si medsebojno pomagamo? Morda se tudi zaradi tega družimo. Toda to ni ne prvo in ne pglavitno. Družijo nas vse bolj vzvišena ideja, družijo nas protikomunistična ideja.

Protikomunistična ideja je tista, zaradi katere smo začeli borbo, zaradi katere so tisoči naših soborcev darovali svoje življenje, zaradi katere živimo danes razkropljeni po vsem svetu in se pripravljamo, da to borbo nadaljujemo, ko pride čas za to.

Protikomunistična ideja je tisto najvišje, zaradi česar se slovenski borci zbiramo v svojih organizacijah. Če te ideje ni, potem je vse naše združevanje in zbiranje zastoj, brez pravega smisla, brez koristi in brez cilja.

Protikomunistična ideja je namreč ideja ljubezni do Boga, do domovine, do družine, do slovenske vasi in slovenskega ljudstva, je ideja ohranitve naših svetih slovenskih izročil, poštenja, spoštovanja osebe, krščanske morale, domačih navad. Istočasno pa pomeni protikomunistična ideja voljo boriti se za te ideale zoper tiste, ki nam te ideale rušijo, t. j. zoper komunizem, ki je pahnil slovenski narod v največjo nesrečo v vsej njegovi dolgi zgodovini.

Zato naj živi protikomunistična ideja v naših srcih do našega poslednjega diha!

ZAMEŠKO

F. G., U. S. A.

Neznatno severovzhodno od št. Jerneja leži ob levem bregu Krke prijazen kraj Zameško in Mršča vas. Ako pregledujemo našo bojno zgodovino, se nujno ustavimo pri markantnih mejnikih, tako kot: Grčarice, Turjak, Kočevje, Zameško. To so brezdvoma bili kraji, kjer so se odigravale velike drame naše narodne zgodovine v letu 1943. Pri pregledovanju in analiziranju zgoraj omenjenih dram je nujno, da se vprašamo: „Zakaj, kako je moglo priti do tega, kje leži krivda, kje so in kdo so krivci!“ Kakšne napake so bile storjene, in kaj bi se dalo napraviti, da bi se preprečilo ali vsaj omejilo mesarjenje ubogega naroda. Vsi, ki so te dogodke preživeli, bodisi kot žive priče, bodisi da smo o njih slišali, smo prvo dolžni brez potvorbe iste analizirati in prikazati popolnoma objektivno brez vsakih olepšav in primesi; drugo, skušati najti razloge in eventuelne krivde in tretje, storiti vse, da se napake ne ponavljajo in da se iz teh napak tudi nekaj naučimo.

Laška vojska je kapitulirala in se bratila s partizani javno. S pomočjo laškega orožja so začeli z načrtnim uničevanjem vsega, kar je bilo zavednega in kar se je njihovim rdečim barbarskim ciljem postavilo po robu. Neko čudno vzdušje je vladalo širom vse Slovenije. Nejasnost in negotovost je prišla do viška, marsikje pa tudi strah, kaj bodo prinesli bližnji dnevi. Tako je bilo na splošno in še posebej tako v novomeškem okolju. Laški diviziji je tam poveljeval znani general Cerutti, ki je bil poznan in sploh imenovan „oče partizanov“. Prenekaterne njegove mahinacije so bile znane, kako je sodeloval tesno s partizanskimi bandami in njih poveljstvom. Nikomur ni ostalo prikrito, kako jim je pošiljal orožje v okolico Straže, kako je sprejemal na sestanke partizanske višje funkcionarje itd. Veliko bi se o tem dalo govoriti in jasno prikazati, kdo je bil kolaborater. Dejstvo je in ostane, da medtem, ko so se legionarji in vaški stražarji borili z najbolj primitivnim in zastarelim orožjem, so uničevalci naroda imeli najmodernejše laško orožje, pa ne da bi ga zaplenili v borbah ali napadih na postojanke, imeli so ga, ker so imeli dogovore z Lahi, ki so jih opremljali z vsem potrebnim.

Koliko borb pa moremo najti ali naštet, v katerih bi rdeči napadali Lahe. Praktično nobenih, razen če ne omenimo v začetkih male akcije obstreljevanja raznih posadk, posledica čegar je bila represalija (taborišča in talci).

V t akem ozračju so se II. bataljon Legije in pa I. bataljon skupaj z enotami Vaških straž iz Mirne peči, Šmihela in Smolenje vasi skoncentrirali na periferiji samega Novega mesta. Novomeško predstavništvo je neprestano zasedalo in skušalo najti rešitve in odgovora na

vprašanje kaj sedaj... Enega so se zavedali vsi, da je v tem trenutku nujno, da je vojaško vodstvo enotno in da je poveljnik oseba, ki bo v stanju pravilno in uspešno voditi to maso vojske, caa. 1000 mož. Na srečo se je v tistih dneh mudil v Novem mestu g. Vuk Rupnik, poveljnik jurišnega bataljona. Njega je novomeško predstavništvo povabilo na razgovore in ga naprosilo, da prevzame komando nad zbirajočo se protikomunistično vojsko. Vuk je ponudbo sprejel in nalogo izvršil s popolnim uspehom. Zastopstvo iz Novega mesta je skupaj s poveljnikom odšlo na komando laške divizije z zahtevo, da predajo orožje protikomunistični vojski, ki je del redne jugoslovanske vojske. Do pravih pogajanj sploh prišlo ni, kajti ob tem času so na poveljstvu divizije že sedeli predstavniki OF in kolovodje njihovih band. Baebler in Kidrič sta z nasmeškom na ustih pila črno kavo z generalom Ceruttijem in cinično povpraševala, kdo so novodošli delegatje.

Med tem časom je novomeška komunistična druhal že vršila svojo mobilizacijo in se pripravljala za prevzem komande v mestu. Lahi so zahtevali od našega poveljstva, da mora ostati lojalno in ne napadati nikogar in le pod tem pogojem se nikomur ne bo nič zgodilo. Če pade en sam strel, pa bodo protikomunistični vojaki razoroženi. Za izvršitev tega povelja je skrbela kompletna divizija Isonzo, ki je stražila protikomunistično vojsko zbrano v Gotni vasi. Vso noč od 9. do 10. septembra so se vršila pogajanja, kaj storiti, pravega rezultata ni bilo in dne 10. septembra je protikomunistična vojska v bojnem maršu šla mimo Novega mesta proti Straži, kjer so jo Lahi nameravali izročiti partizanskim brigadam, ki so tam čakale v zasedi. Med tem maršem so se mimo kolon vozili v laških avtomobilih in v spremstvu laških oficirjev in oklopnih vozil partizanski kolovodje in glavni zastopniki OF in POSa. Borcem so se ježili lasje ali na žalost ničesar niso mogli storiti, da bi z neprevidnim dejanjem ne škodili vsem.

Partizani v strahu, da s protikomunistično vojsko ne bodo mogli z lepa opraviti, kajti poznani so jim bili ti borci, saj so pred njimi bili v stalnem begu, so zahtevali od Ceruttija, da njegova divizija razoroži borce in neoborožene potem njim izroči. Poveljniki posameznih enot so naprosili poveljnika, da se odloči prebiti se iz obroča Lahov in udari proti Gorjancem. Po kratkem posvetu se je tudi tako zgodilo in kakor mravlje so se vsule enote protikomunistične vojske na levo v hrib in zapustile osuple Lahe, ki so bili tako presenečeni, da niso popolnoma nič reagirali.

Čim so se prebili iz laškega obroča, so se enote razdelile na šest grup. Vsaka od teh grup je dobila svojo smer gibanja; cilj je bil št. Jernej in od tu ali Gorjanci ali pa, kakor bo dogovorjeno, čim pridejo grupe zopet skupaj. Vzdrževanje zveze med posameznimi skupami je bilo težavno zlasti še, ker so nekatere grupe bile angažirane v borbah s parti-

zanskimi enotami, ki so se pomikale proti glavnim komunikacijskim linijam in mobilizirale fante po vaseh. Postavljen je bil kontakt z obmejno stražo na Zameškem, kjer so se končno skoncentrirale tudi vse grupe pozno 11. septembra 1943. Cilj št. Jernej je bil opuščen, kajti bil je precej močno zaseden po partizanih, ki so imeli v svoji posesti laško artilerijo in oklopna vozila. Pripomniti je treba, da so Lahi imeli samo v Novem mestu 24 havbičnih baterij, da kraje kot so št. Jernej sploh izpustimo in vse to orožje so pustili nedotaknjeno. Protikomunistična vojska je morala torej najti mesta, da se spočije, da napravi taktičen načrt za protinapad in to je bil razlog za Zameško.

Partizanske bande in njih kolovodje so bili pijani zmage in prepričani, da bodo uničili vse sledove protikomunistične vojske, toda tu so se uračunali. Dolenjski partizanski odred ojačan z Gradnikovo brigado in stotinami novih mobilizirancev iz št. Jerneja, Škocjana in okolice je dne 12. septembra 1943 pri odprtem dnevu v dopoldanskih urah začel z napado mna protikomunistično vojsko na odmoru v Mršči vasi. Juriš je sledil jurišu. Komisarji so naganjali vojake v civilnih oblekah prav do brega reke in vsak naval je bil zamanj. Vsaka bojna vrsta je obležala na bojnem polju. Toda to napadajoče kolovodje ni motilo, saj so imeli človeškega materijala na pretek in in še vedno so znova mobilizirali. Ti novomobiliziranci so bili porinjeni v prve vrste, zlasti še, ako so bili iz protikomunističnih krajev in kot taki padali prvi. Novi in novi vali napadalcev so se valili, vse zamanj, z zažigalno municijo so uspeli zažgati borno vas, kar ni bilo težko, saj so vse hiše bile krite s slamo. V boj so pripeljali tudi lahke tanke in oklopna vozila. Morala branilcev je odlična. Borci so v tem težkem momentu, ko se je že zdelo, da so narodni prvaki izgubilo vodilno nit in obupali, zgrabili usodo v svoje roke in se borili kot levi. Po večurnih napadih so prostovoljci prosili poveljujočega poveljnika, ki je uspešno vodil vso obrambo, da bi smeli v protinapad. Preveč je bilo prostovoljcev, kajti vsi so hoteli preko reke za partizani proti št. Jerneju in dalje. Le s svojo energijo je poveljnik ubranil preširoki protinapad.

Partizanski poraz je bil strašen in prepričan sem, da ga ne bodo hoteli nikoli omenjati ali priznati. Ob cesti so ležail prevrnjeni avtomobili in oklopna vozila, nižje proti št. Jerneju tanki. Mrtvih pa je bilo na bojnem polju na kupe. Vse široko polje je bilo posejano z mrtvimi in težko ranjenimi partizani. Zaplenjeno je bilo vsakovrstno orožje in bojna oprema v tolikih količinah, kakor še nikoli prej, tako da so ga borci morali uničevati. Bojevitost je bila na najvišji točki in borci so zahtevali, da se partizane zasleduje in uničuje, kar pa je bilo zaбранjeno iz taktičnih razlogov. Nihče od navzočih ni vedel takrat za usodo Grčaric, ki so v tistih dneh že padle, niti za usodo Turjaka, ki se je v tistih dneh začeljal. Upam si trditi, da bi ti borci, ako bi jim

bilo poznano, kaj se dogaja s soborci na Turjaku in Grčaricah storili vse, da jim pridejo na pomoč in nihče bi jim tega ne mogel ubraniti. Toda vesti so bile ravno nasprotne in govorice, kako odlično se drže in vodijo uspešne borbe okoli Ljubljane itd.

Medtem, ko so naši borci žalostno končavali na Turjaku, so enote iz Zameškega že bile pregrupirane in v akcijah. Pod spretnim in hrabrim poveljnikom Vukom so vodili zasledovalne akcije vsepovsod, celo v okolici Litije in končno zavzele Št. Jernej, Novo mesto in očistile tudi druge kraje partizanske svobode.

Da, Zameško s svojimi dobrimi prebivalci je občutilo v tistih dneh vso težo vojske na svojih domovih. Do tedaj je bilo temu kraju več ali manj prizanešeno. Ubogi prebivalci so bili na cesti in po zaslugi osvoboditeljev morilne OF oropani svojih domov in vse svoje revščine, ki so jo imeli, toda po zaslugi hrabrih borcev jim je bilo ohranjeno življenje in mnogi so se priključili v borbo proti uničevalcem naroda. Gotovo je, da je uspeh in obstanek novomeške protikomunistične vojske v tistih dneh pripisati v največji meri poveljniku Vuku, ki je s svojo železno roko in uspešno taktiko znal obdržati edinstvo in povezanost med borci. Prepričan sem, da bodo oni borci, ki so preživeli tiste dni v teh borbah, priznali in izrekli priznanje svojemu poveljniku, ki jih je uspešno vodil skozi viharje, v katerih so drugi ravno radi needinosti tako strašno trpeli in padali. Nam pa bodi opomin tudi, da se v vojski s politiko in nergaštvom ne da priti nikamor. Razdvojevanje mesto združevanja je pot v gotov pogin in tega ne smemo nikoli pozabiti, saj imamo za oba slučaja tako žalostne spomine in priče.

Slava

Položi mi, dragi, bolni obraz
čez trudno sijoče oči,
daj, da začutim na licu
zadnji, zamolkli udarec krvi.

Umiraš in tuja dlan tipajoč
neusmiljeno v duši ti grebe.
Objemi me, bruhni vame nemir,
jaz ne morem, ne morem do tebe!

Ko zadnjikrat krikneš v ledeno temo,
bom zaihtela med prste, bele od sanj,
Ostala bom sama na meji grobov,
ti boš pa miren onstran iskanj.

France Balantič

Prva vaška straža pri Sv. Joštu

J. Z., U. S. A.

V prvi polovici meseca julija lanskega leta je poteklo petnajst let od tedaj, ko je bila v Št. Joštu nad Vrhniko ustanovljena prva vaška straža, ki je 17. julija 1942 javno nastopila in v noči od 24.-25. julija imela s komunističnimi partizani gotovo eno največjih bitk, kar jih je slovenska protikomunistična vojska doživela za časa revolucije v Sloveniji. Ker je začetek in nastop vaške straže v Št. Joštu in poraz komunistov v prvi bitki s to vaško stražo povzročil hitro ustanavljanje nadaljnjih vaških straž v Sloveniji, pomeni ta dogodek začetek javnega oboroženega nastopa slovenskega naroda proti komunistični revoluciji. Zato je prav, da se teh dogodkov za petnajstletnico spomnimo.

Podroben opis teh dogodkov bi bil predolg. Zato bom skušal na kratko opisati nekaj dejstev, ki so privedla do ustanovitve prve vaške straže v Št. Joštu nad Vrhniko. Ti dogodki se začenjajo z razpadom jugoslovanske armade pomladi leta 1941 in se vlečejo kakor nit skozi vse priprave na komunistično revolucijo na ozemlju, ki so ga imeli okupiranega Nemci in Italijani v teh krajih, mimo poizkusne komunistične mobilizacije v Poljanski in Selški dolini in Škofjeloških hribih ob koncu leta 1941, skozi sodelovanje komunistov z Nemci in Italijani, do ustanovitve Slovenske legije v Št. Joštu, katera je bila v juliju 1942 v zvezi in sporazumu z vodstvom Slovenske legije v Ljubljani primorana nastopiti proti komunistom pod imenom „Vaška straža“.

Razpad jugoslovanske armade

Poleg vseh drugih vzrokov, ki so privedli do tako žalostnega razpada jugoslovanske armade, je gotovo najmočnejši ta, da je bila jugoslovanska armada pred zadnjo vojsko od neke tajne, podtalne sile zelo demoralizirana. Pisec teh vrstic je imel veliko priložnosti videti, kakšen duh je tedaj vladal med vojaštvom, ki je gradilo Rupnikovo linijo, in med rezervisti, ki so pozneje služili orožne vaje v bataljoni, kateri so bili nameščeni ob Rupnikovi liniji. Nobenega dvoma ni, da so slabo razpoloženje med vojaštvom delali tedaj komunisti, ki so kot Hitlerjeve pete kolone pripravljali razpad jugoslovanske armade in pripravljali komunistično revolucijo v Jugoslaviji.

Da so bili komunisti na razpad jugoslovanske armade dobro pripravljeni, je dokaz to, da so nekateri ljudje tedaj ob razpadu hodili ob Rupnikovi liniji, pobirali orožje in ga odvajali v Ljubljano. Takoj za tem so začeli kupovati orožje po teh krajih pri tistih, ki so ga imeli in ko so tudi to izčrpali, so začeli ljudem orožje nasilno odvezemati.

Kdor je količkaj bral o komunistični revoluciji v Španiji in videl, kakšni ljudje pri nas orožje zbirajo, je lahko hitro opazil, da se tu

nekaj pripravlja in da brezbriznost ni na mestu. In to je bil začetek misli na neko obrambo.

Komunistično sodelovanje z Nemci

Par tednov po nemški zasedbi Gorenjske so Nemci začeli z odpeljavanjem ljudi, najprvo v Begunje in pozneje v Škofjeve zavode v Št. Vidu nad Ljubljano. To delo se je vršilo po seznamih Hitlerjevih petih kolon, pri katerih so imeli komunisti velik delež. Sodelovanje med Nemci in komunisti ter njim naklonjenih ljudi, se je videlo tudi v zavodu škofijske gimnazije v Št. Vidu. Naj navedem samo par primerov. Iz naše župnije Lučine je bilo odvedenih poleg župnika še šest mož v preseljevalno taborišče v škofijske zavode v Št. Vidu. Od teh so Nemci spustili domov dva, ki sta bila simpatizerja komunistov, vse druge so nas preselili v Srbijo.

Dr. Jože Pokoren, kasnejši komunistični minister v slovenski vladi pod Titom, je bil tudi pripeljan iz Škofje Loke v taborišče Št. Vd za preselitev, pa so ga Nemci spustili, da je lahko odšel v Ljubljano. Z nami je bil zaprt znani sodelavec s komunisti dr. Aleš Stanovnik, odvetnik na Jesenicah. Tudi njemu so gestapovci ponudili, da more oditi v Ljubljano, pa je odklonil in se dal preseliti v Srbijo, odkoder se je pa potem takoj vrnil v Ljubljano.

Ing. Žumer, znani podpornik O. F., je s posredovanjem Nemcev uspel, da so ga Nemci takoj odpeljali iz Št. Vida nazaj na dom njegovega brata, župana in ključavničarskega mojstra v Železnikih, ki je bil z nami zaprt v zavodu v t. Vidu.

Nekdo, ki je vse to in še marsikaj drugega videl in vedel, je pisal domov svojim prijateljem, da naj zberejo čim več orožja in nekaj fantov in mož, ki bodo za vsak slučaj pripravljeni. To je bila že druga misel na samooobrambo že v zgodnjem poletju 1941. Že takrat je zbiranje orožja v rokah komunistov in njih pripadnikov, ter sodelovanje med komunisti in Nemci kazalo, da bo narod, ki bo hotel ostati zvest krščanskim načelom, prepuščen samemu sebi, ker bodo domači sovražniki komunisti in okupator držali skupaj.

Komunistična mobilizacija v Poljanski in Selški dolini, škofje-loških hribih, Lučinah in Žirovskem vrhu, ki so jo skušali izvesti komunisti koncem leta 1941, se lahko smatra za prvi poiskus komunistične revolucije v Sloveniji. Mobilizacija je sicer propadla radi velike zavednosti ljudi v teh krajih, pokazala pa je jasno sliko komunističnih namenov v teh strašnih razmerah, in misel na neko pripravljenost obrambe se je še bolj utrdila.

Ko sem se jeseni leta 1941 vrnil iz Srbije, kamor so me odpeljali Nemci, je v Št. Joštu nastala skupina, dobra desetina mož in fantov, ki so bili dobro oboroženi. Ta skupina tedaj še ni imela nobe-

nega posebnega namena. Le opazovala je zamotan položaj in računala s tem, da bo morda orožje še potrebno.

O tej oboroženi skupini ni vedel nihče razen onih, ki so bili zraven in pa vodstvo Slovenske legije v Ljubljani. Iz te skupine je pomladi leta 1942 nastala Slovenska legija v Št. Joštu, ki je štela okoli 50 mož in fantov in je bila zelo dobro organizirana ter delno tudi oborožena. Ta organizacija je segala tudi na ozemlje, okupirano po Nemcih.

Koncem leta 1941 so se začeli komunisti in njih sodelavci izredno zanimati za t. Jošt. Veliko truda so vložili v to, da bi ljudi okoli Št. Jošta pridobili za sodelovanje. Posebno so se trudili, da bi v svoj tabor spravili pisca teh vrstic. Verjetno zato, ker je bil žrtev okupatorja, kateremu so Nemci zaplenili vse premoženje in ga z družino odpeljali v Srbijo. Pošiljali so na Št. Jošt svoje agitatorje z Vrhniške in iz Horjula. Bili so to: Franc Furlan, dr. Janko Grampovčan, dr. Janez Stanovnik in več drugih. Vodilna vloga pri tem delu je bila poverjena dr. Logar Cenetu iz Horjula. Ta je imel v teh krajih veliko sestankov, na katerih je skušal pridobiti ljudi za komunizem. Ker ni bilo uspehov, so se skušali ljudem približati na drug način. Poskusili so v Št. Joštu ustanoviti podružnico vrhniške zdravstvene zadruge. Ker tudi s tem niso uspeli, so pozimi leta 1942 začeli z grožnjami.

Začetek komunistične revolucije

Št. Jošt in okolica sta bila za komunistično revolucijo velike važnosti. Radi oddaljenosti od večjih krajev in zaradi hribovitega ter gozdnega terena, je bil to zelo pripraven kraj za skrivanje komunističnih tolp. Ker je Št. Jošt mejil na nemško okupacijsko ozemlje, je bil ta kraj za komuniste važno križišče in prehod iz nemške okupacijske cone v italijansko. Ko so Nemci umaknili iz Žirov svojo posadko, so postali komunisti neomejeni gospodarji. Imeli so svojo republiko, ki je obsegala ozemlje vse tja do Cerkena, Blegaša in ves Žirovski vrh. Tej svoji republici na nemški strani meje so hoteli pridružiti še republiko, ki so jo pripravljali na italijanski strani v Št. Joštu in okolici. Da je to res, dokazuje dejstvo, da so Italijani iz Št. Jošta umaknili obe svoji posadki, ki so jo tvorili financarji in karabinerji. Drugi dokaz zato pa je, da so komunisti v juniju leta 1942 pripeljali v gozdove v bližino Št. Jošta veliko propagandnega materiala, živil, blaga za obleke itd.

Pritisk na Št. Jošt je bil vedno hujši. Temu se je pridružilo še vidno sodelovanje komunistov z Italijani, kar dokazuje že zgoraj omenjeni umik italijanskih posadk iz Št. Jošta. Naj navedem samo en primer. Na Korenu nad Horjulom so dne 2. marca 1942 partizani oddali na Italijane par streliv iz zasede. V odgovor na to so Italijani na Korenu požgali skoraj vse kmetije in precej ljudi odpeljali v inter-

nacijo. To delo so Italijani pripravljali skozi štiri dni. Ves ta čas se niso približali, dobrih petnajst minut od požganih kmetij oddaljeni Lešnjakovi domačiji, kjer so se partizani zadrževali že več mesecev in za katere so Italijani zelo dobro vedeli. Partizani so Lešnjakovo domačijo zapustili 7. marca in Italijani so šele potem požgali tudi to kmetijo.

Vodilni komunisti v Sloveniji so sumili, da v Št. Joštu nekaj ni v redu, toda vedeli niso ničesar. Grozili so, da bodo ta uporni kraj zdrobili, ker noče nič slišati o osvobodilnem pokretu O. F. Dne 19. aprila zvečer, je nekaj vodilnih komunistov iz Ljubljane pripeljalo v Št. Jošt kakih 150—200 oboroženih komunističnih partizanov z namenom, da dajo ljudem strahu in ugotovijo, kaj je vzrok, da Št. Jošt noče nič slišati o komunističnih pripravah osvoboditve. Najhujše so prijemali župnika Cvelbarja in pisca teh vrstic. Seveda opravili niso ničesar. Po tem dogodku nekateri možje in fantje niso več upali spati doma. objavila so se grozilna pisma, naj spreemnjijo svoje stališče, če ne, bo hudo. Spali smo zunaj s puškami poleg sebe.

Vsak mesec je bilo hujše. V juniju leta 1942 so postale razmere nevzdržne. Po eni strani so Italijani sporazumno s komunisti požigali vasi, streljali ljudi in jih odvajali v internacijo radi par strellov iz partizanskih pušk; kjer so bili ljudje najbolj proti komunistom, tam so se izvajale najhujše italijanske represalije. V zgled sta Ljubogojna pri Horjulu in Ligojna pri Vrhniki. Na drugi strani pa je bila največja nevarnost, da bi Italijani neusmiljeno obračunali s tistimi, ki bi bili primorani dati partizanu jesti. Bil smo med dvema ognjema, v strašn stiski, iz katere ni bilo zhoda. Vsak dan smo se bali, da bo Št. Jošt postal strašna žrtev komunistično-italijanskega sodelovanja, kot se je to zgodilo že nekaterim vsem v tem kraju.

Napehtost se je stopnjevala. V Horjulu so komunisti ubili župana Bastiča in njegovo ženo, ter trgovca Erbežnika. Na Drenovem griču so umorili postajenačelnika. Na Brezovici so ubili več ljudi. V Št. Joštu so komunistični partizani izropali župnišče, Kmetijsko nabavno in prodajno zadrugo in več kmetij v okolici. Zaupno smo zvedeli iz ust komunistom naklonjenega človeka, da je v Št. Joštu obsojenih na smrt pet mož in fantov, med njimi župnik Cvelbar.

Največja nevarnost za Št. Jošt pa je pomenilo to, da so komunisti v njegovi bližini pripravljali enega svojih centrov v Sloveniji, kar dokazuje zbiranje že preje omenjenega materiala.

Ko so postale razmere naravnost obupne in se je moglo pričakovati samo še slabše in hujše, smo se odločili, da se Slovenska legija v Št. Joštu, ki je bila osnovana pred nekaj meseci, in ki je bila zelo dobro organizirana in deloma oborožena, preosnuje v vaško stražo. Italijanska vojaška oblast nam je dala tozadevno dovoljenje pa zelo

revno pomoč v orožju. Italijani so nam namreč dali 40 grških pušk tipa Mauser in par zabojev municije med tem, ko so partizani že tedaj imeli italijanske mitraljeze.

Tako je nastala prva vaška straža, katera je bila en teden po svojem nastopu od komunistov strahovito napadena. Pri tem napadu so komunisti uporabili vse svoje sile, ki so jih tedaj imeli na razpolago v zahodnem delu Slovenije. Po izjavi komunistov samih je pri tem napadu sodelovalo okrog 500 komunističnih partizanov.

Potek bitke bom skušal opisati pozneje.

KURAT JOŽE ŠOLAR

A. T., Južna Amerika

Jože Šolar je bil doma iz župnije Križe pri Tržiču. Bil je visoke in suhe postave, pa zelo dobrega srca. Po maturi je vstopil v ljubljansko semenišče. Imel je poseben talent za zdrave dovtype in v semenišču ga vidimo vedno v sredi bogoslovcev. S svojo izvirno besedo in nastopom je znal vsakega spraviti v dobro voljo. Bil je tudi dober pevec. Znal je posnemati glas drugih pevcev oziroma nepevcev in si jih je včasih pošteno „privoščil“. Ob takih prilikah je vse navzoče takoj spravil v smeh. Pa ni delal tega iz hudobnosti, temveč da je poskrbel za zdravo razvedrilo. Zato je bil v semenišču splošno priljubljen. Kako prijetni so bili tisti večeri na „kapitlju“ v družbi g. Šolarja.

Prav ko je ležal veliki vladika Jeglič na mrtvaškem odru, je bil g. Šolar posvečen v duhovnika, prve dni v juliju leta 1937. Kot kaplan je služboval na raznih župnijah, nazadnje v Sodražici pri Ribnici. Sodražica je v času italijanske okupacije zelo veliko trnela. Vsega trpljenja so pa bili krivi komunisti. Ker se rdeči niso hoteli umakniti iz Sodražice, je bil trg bombardiran po italijanskih avijonih. Jasno je, da s tem Lahi niso povzročili partizanom nobene škode. Trpelo je le ljudstvo, kateremu so uničili hiše in gospodarska poslopja. Skupno z župnikom Majdičem je kaplan Šolar reševal ljudi, jim stal ob strani in jim pomagal v tistih najtežjih časih za slovenski narod. Ko so Lahi nameravali postreliti kot represalije za nekaj svojih padlih vojakov vse fante in može, sta kaplan Šolar in njegov župnik neustrašeno nastopila in rešila večino mož in fantov gotove smrti. Sodražica tega junaškega dejanja svojih dušnih pastiriev ne bo nikoli pozabila. Nič čudnega, da so ljudje vzljubili svoja dušna pastirja. Oči vseh so se v tistih težkih dneh obračale na kaplana Šolarja. „Gospoda kaplana bomo ubogali,“ so vsi govorili. Partizani pa so se zbal kaplana Šolarja.

Vedeli so, da ima vse ljudi za seboj in da bo nemogoče njihovo delo, če se jim ne pridruži kaplan Šolar. Pričeli so mu groziti, pa vse grožnje niso zbegale kaplana Šolarja. Ko je bilo njegovo življenje v nevarnosti, mu je uspelo priti v Ljubljano. V Sodražici pa so pričele padati prve žrtve rdeče revolucije. Prvi je padel Franc Kozina, ugleden fant iz Zapotoka. Odpeljali so ga proti Boncarju, kjer je našel svoje zadnje bivališče. Strašno so mučili učiteljico Ivanko Škrabec. In potem so pobili na nečloveški način še štiri člane Kozinčeve družine. Pa še veliko drugih fantov so pobili. Vse to je zelo bolelo dobrega kaplana Šolarja, ko so v Ljubljano prihajala poročila o zverinskih umorih. Vse to ga je še bolj potrdilo, da je prav ravnal in da kot katoliški duhovnik ni mogel ravnati drugače, nego obsoditi to strašno klanje. Med drugim ga je tudi to nagnilo, da se je odločil za vstop v domobranske vrste. Postal je kurat udarnega bataljona na Dolenjskem.

Kurat Šolar je bil vedno neustrašen in poln zdravega optimizma. V spremstvu fantov je večkrat prehodil vso Dolenjsko in bil priča vseh zmag in uspehov naših fantov. Pri njih je ostal ves čas, jim stal ob strani, jih navduševal in ohranjal poštene in na pravi poti. S fanti se je tudi umaknil na Koroško, ostal pri njih v Vetrinju in se z njimi odpeljal v smrt. Njegovo truplo trohni v skupnem grobu v Teharjih. Tamkaj čaka na dan vstajenja.

Samo 7 let je bil duhovnik Gospodov in komaj 33 let star je dal kurat Šolar svoje življenje za Boga in domovino. Lahko bi se bil umaknil v tihoto in v Vetrinju zapustil svoje fante, pa je ostal pri njih do konca. Vsem nam mora ostati pred očmi njegov,a možata odločnost v borbi komunizmu. Jasno in odločno je obsodil komunistično partizanstvo kot največjo nesrečo za slovenski narod. Bil vedno zvest duhovnik katoliške Cerkve. Zato smo ponosni na kurata Šolarja. V naših sreih bo ostalo zapisano njegovo ime in spomin nanj nas spremlja tudi v tujini, zlasti takrat ko moramo sprejeti nase kakšno žrtev. Kurat Šolar je daroval Bogu vse, kar je imel. Postal je mučenec. Trdno smo prepričani, da mu je Bog, ki vse dobro plačuje, bogato povrnil njegovo žrtev v večnosti. Slovenski narod pa se klanja njegovemu spominu.

Prispevajte v tiskovni sklad!

Edvard Kardelj, minister - morilec

Rdeči kralj se pelje

Slovenski kmetje, ki prebivajo na Gorenjskem ob cesti med Ljubljano in Bledom, so bili pred zadnjo vojno vajeni videti na tej cesti marsikaj. Gledali so razkošne avtomobile srbskih kraljev in knezov, angleških vojvod ter grških princev in kraljičin. A vse tisto ni bilo nič v primeri s tem, kar vidijo danes, ko se tod vozi nova, rdeča gospoda; nova, najhujša diktatura od vseh, kar smo jih Slovenci v svoji zgodovini poznali.

Od gradu Brda pri Kranju, kjer je včasih prebival knez-namestnik Pavel, poleti skoraj vsak dan dvakrat pridrvi dolga vrsta črnih, elegantnih avtomobilov. Pred njo in za njo se vozi še daljša vrsta do zob oboroženih oznovskih miličnikov na motornih kolesih.

„Rdeči kralj se pelje v Ljubljano,“ pravijo kmetje sami pri sebi ter se naglo obrnejo k svojemu delu, zakaj preveč ogledovati „tovarišakralja“ je nevarno. OZNA in on se na moč bojita atentatov. Zaradi tega je najboljšje, če se človek čim manj meni za te motorizirane procesije. Tisti pa, ki so se dve leti ali tri potikali po gozdovih kot partizani in poslušali tovariša, ki se zdaj vozi v kraljevskem avtomobilu, kako jim je pridigal o enakosti v novi svobodi; tisti, ki so kot pristaši Osvobodilne fronte gnili po nemških koncentracijskih taboriščih, ti pa ob tem prizoru stiskajo zobe, rekoč: „Torej zato smo se bili in crkavali po gozdech in po lagerjih, da je po naših hrbtih zlezla na vrh nova gospoda, še slabša in še bolj gnila od prejšnje! Naj zlodej vzame vse skupaj, če ni bilo prej boljše!“

Prej — to je, pred vojsko in pred revolucijo, ko na Brdu, v razkošju nekdanjega knežjega dvorca še ni prebival in se tod vozaril veliki revolucionar in proletarec Edvard Kardelj. Prej — to je v tistih časih, ki bi jih Kardelj in njegovi tako radi izbrisali iz zgodovine in ljudem iz spomina — pa jih ne morejo.

Včasih je v tej procesiji manj avtomobilov, pa več oznovcev na motorjih. Kmetje ob cesti vedo, da se tedaj vozi v Ljubljano „rdeča kraljica“ — Kardeljeva žena. Pelje se v Ljubljano k mojškri ali v slaščičarno. Kadar sta na Brdu Kardelj in njegova žena, „rdeča kraljica“ Pepca, nekdanja neznatna delavka v ljubljanski tovarni Saturnus, tedaj mora največja in najboljša ljubljanska slaščičarna Petriček delati samo za njiju in za njun dvor, noč in dan...

Poklic: revolucionar

Tako živi danes, ko v Sloveniji vladata baje enakost in „ljudska oblast“, Edvard Kardelj, ki ni vse svoje življenje bil nič in ni poštenega

dela nikoli poznal. Edini poklic, ki ga je opravljal, je bil poklic revolucionarja. Kot revolucionar, kot obrtnik prevrata, je ta človek živel od dela za nesrečo in pogubo svojega naroda. Njegovo današnje življenje najbolj zgovorno priča, za kaj se je ta človek boril. Ne za tisto, o čemer je leta in leta govoril in pisaril: da se bori za zmago delavca, za odpravo socialnih krivic, za svobodo in za ljudsko oblast. Ne, boril se je za to, da bi sam prišel k najbolj polnemu koritu. Boril se je za oblast, ki naj bi mu prinesla gradove, avtomobile, razkošje, v kakršnem ni pred njim živel noben oblastnik na Slovenskem.

Po vsem poštenem svetu spoštujejo ljudi, ki se do takih mest do takega življenja prikopljejo z delom in sposobnostjo. Kardelj si je vse to pridobil s prevratom, s pokolji, z revolucijo; s tem, da je služil tuji državi in tujim koristim. Ves slovenski narod je z revolucijo pahnil v nesrečo, da bi nasitil svoj pohlep po oblasti in udobju. Dokaz za to je vse njegovo življenje in delo.

Edvard Kardelj, s poznejšim imenom „Krištof“, se je rodil leta 1910 v Ljubljani. Njegov oče, kateremu je še mlad prizadel dosti hudega, je bil najprej krojač, potem pa sluga na bivši banski upravi v Ljubljani. Po končani osnovni šoli so poznejšega rdečega ministra vpisali na učiteljske v Ljubljani. Učiteljske je lahko obiskoval le, ker je dobival podporo od države, katero je potem v zahvalo pomagal razbijati, in od ljudi, katere je pozneje dajal pobijati († dr. Natlačen). Ko so mu podporo priznali, se je moral obvezati, da jo bo pozneje odslužil s tem, da bo po končanih naukih 22 mesecev učil na državnih šolah. Te obljube — kakor še mnogo drugih obljub, častnih besed in drugega — ni nikoli izpolnil.

V drugem letniku učiteljske, ko še ni bil star šestnajst let, je Kardelj že postal član tajne komunistične mladinske organizacije v Ljubljani. Učil se je srednje dobro; tem boljše pa je že tedaj delal za komunistično partijo. V četrtem letniku učiteljske je bil že med voditelji rdeče mladine v Sloveniji ter je s Kidričem, Tomšičem, Kermaunerjem, Zidanom, Klopčičem in drugimi postavljaj temelje komunistični organizaciji v Sloveniji ter pripravljaj prve napadalne oddelke za bodočo revolucijo.

Osem mesecev potem, ko je končal šolo, so ga prijeli ter ga zaradi prevratnega, veleizdajalskega dela obsodili na dve leti ječe. Zapor v bivši Jugoslaviji so bili visoke šole za komunizem. Tudi Kardelj je v ječi, v Sremski Mitrovici, končal komunistično univerzo, katero je tam vodil njegov današnji ministrski tovariš, srbski Jud, Moša (Mojzes) Pijade. Dopolnil je svojo, že itak obsežno komunistično izobrazbo ter se podkoval v vseh katekizmih komunistične ideologije in taktike.

Po vrnitvi iz ječe je živel brez dela, od žuljev svojega očeta —

siromaka. Na skrivaj je nadalje organiziral Komunistično partijo Slovenije ter njene člane šolal za bodočo revolucijo in državljansko vojno, organiziral je delavske in študentske štrajke. 23. oktobra 1934 je uradno izstopil iz katoliške Cerkve, osem dni nato pa se je civilno poročil z neko Faniko Mežanovo iz Radovljice ter živel od njenega zaslužka.

Razen z organiziranjem Partije ter z vzgojo komunističnih kadrov se je te čase začel baviti zlasti s pisanjem bolj ali manj odkrito rdečih razprav, s katerimi je v komunistični luči prikazoval slovensko zgodovino in razmere od leta 1848 dalje. Te reči so mu priobčevali razni slovenski liberalni listi, kakor „Ljubljanski Zvon“, „Sodobnost“ in drugi. Tem je bil tedaj v njihovem boju proti tako imenovanemu klerikalizmu dober zaveznik, tudi če je bil komunist. Kardelj je počasi odprl vrata v liberalne liste celi vrsti komunističnih piscev, kar je bilo za slovenski komunizem in za njegov razvoj sila važno. Komunisti tedaj niso mogli in niso smeli imeti svojega tiska. Kardeljeva prevejana taktika pa slepota slovenskih liberalnih krogov sta omogočili, da so komunisti prodrli in polagoma prevzeli vse slovenske liberalne liste in revije ter iz njih naredili orodje za doseg svojih namenov.

(Se bo nadaljevalo)

V POPRAVEKK IN POJASNILO

J. O., U. S. A.

V „Vestniku“, št. 8. leto VIII, stran 83, je v članku: Slovenski domobranski kurati, ki ga je napisal A. T., Južna Amerika, postavljena trditev, da je kurat Viktor Zorman padel na strani domobrancev še pred koncem vojne.

Ker sem g. kurata Viktorja Zorman dobro poznal in sem, lahko bi skoro trdil, imel z njim dnevno stike, moram gorenjo trditev o njegovi smrti popraviti, kot netočno. Pisec skoro gotovo g. Viktorja Zorman ni poznal ali je samo kaj slišal o njem, zato so se vrinile netočnosti. Resnica je:

G. Viktor Zorman je prišel kot kurat domobrancev na Gorenjsko za Kranj in okolico, bival je večinoma v Predosljah pri Kranju. Ob razsulu se je tudi on umaknil na Koroško v Vetrinje, odkoder je bil vrnjen z domobranci. Kolikor je meni znano, je šel preko Jesenic in so ga že na Jesenicah partizani oddvojili od navadnih domobrancev, kot tudi oficirje. Prepeljan je bil v Škofove zavode v št. Vidu nad Ljubljano. Čul sem, da je bil tam zelo mučen in potem na grmadi sežgan.

Torej: Viktor Zorman ni padel v kakem boju še pred koncem vojne, temveč je bil po vojni od partizanov umorjen, ko je bil vrnjen nazaj v domovino.

Spomini

(Nadaljevanje)

V. Dolenc, Argentina

V kuhinji se je posvetilo in koj nato zaškrtla ključ v vratih, ki se previdno odpro. Gospodinja mi je odprla brez vprašanj; spoznala me je po glasu.

Ko pa vstopim v kuhinjo, nasproti luči, zakriči ženska kot ob prikazni ter zbeži nazaj v sobo. Glavo je zarila v cunje in pritajeno sopla.

Dolgo sem ji moral zatrjevati, da sem le pravi, četudi se ji zdim spremenjen, kajti gnali so me na morišče.

Nisem čutil ravno posebne lakote, pa vendar mi je dobro teknila obilna jed, s katero mi je postregla žena.

Dovolila mi je, da lahko ostanem pri hiši, da se nekoliko opomorem, čeprav je s tem domačijo in lastno življenje stavila na kocko, kajti partizani so stalno preiskovali po hišah, nastavljali zanke in ropali po domovih nasprotnikov.

Zavlekel sem se na hlev, v hiši pa pustil obleko, da bi jo ženska presušila čez dan.

Dolgo sva potem še govorila. Zanimala jo je vse podrobno naša usoda. Velikih vprašujočih oči je zrla vame in zmajevala z glavo.

Potem sem jo prosil, da bi šla naslednje jutro k nekaterim našim družinam, ki so imele svojce še na Koroškem, da bi kdo od njih odšel v Vetrinje s sporočilom o naši usodi. Res je ženska odšla že zgodaj zjutraj, pa se nihče ni upal podati na pot.

Še mrak je bil tisto jutro sv. Rešnjega Telesa, ko sem se prebudil. Tipal sem okoli sebe po senu in zdelo se mi je, da so le žive sanje o svobodi in dišečem senu. Skozi deske je dihala sveže jutro in murni so cvrčali v travi, nekje za Soro je žvižgal kos.

Poizkušal sem razvrstiti dogodke preteklih dni, posebno zadnjega, pa so bili težki, kakor je bila težka mora, ki je visela tam zunaj nad svežim pomladnim jutrom.

Kam sedaj? Saj ni nikogar več, ki bi šel s teboj! Tako prazno se mi je zdelo življenje tisto jutro. Najraje bi zaspal, da bi se več ne prebudil, tako moreča je bila zavest osamljenosti.

Ko sem se hotel premakniti, me je zbolelo po vsem telesu. Raztepeno telo in rane so bile nabrekle.

Spodaj na dvorišču sem začul trde korake in neznane glasove. Ko sem poškilil skozi špranjo, sem opazil tuje mrke obraze.

Zadržal sem dih in čakal. Tisoč misli je udarilo v me in toplo mi je postalo. — V pasti —?! Da me je ženska javila OZNI —?! Čutil sem vsako mišico in zdelo se mi je, da je obstal čas.

Nihče ni šel proti hlevu, le v hiši so imeli opravka.

Samo do noči mi še prizanesi, moj Bog, potem bom udaril ven iz te negotovosti!

Z nočjo, ko se je dvorišče umirilo, je prišla gospodinja in mi prinesla večerjo. Povedala mi je, da so taki gostje na dnevnem redu. Nova oblast prihaja s pozivi k dajatvam, z grožnjami in preiskavami. Že desetkrat so obrnili hišo, pa jim še vedno ni dovolj. Povedala je tudi, da je bila pri telovski procesiji v mestu, da je bilo sila malo ljudi in da so se partizani z vozom peljali za procesijo, vriskali in peli ob spremeljavi harmonike.

Po večerji sem se ji zahvalil za veliko dobroto sprejema in postrežbe ter zapustil hišo. Previdno sem šel skozi vas in opazoval mlaje postavljene v sprejem „osvoboditeljev“.

Taval sem morda dobro uro ob robovih vasi. Hotel sem zaviti v gozd, da bi bil varnejši pred OZNO, pa so me skelele nabrekle rane in noge me niso držale. Zavil sem k hiši kraj vasi. Že v veži sem nalezel na domača dekleta. Zelo so se me ustrašile, opazil pa sem, da sem jim vzbudil sočutje; vendar pa jim je strah narekoval, da naj odidem, posebno še, ker pri njih še ni bilo preiskave. V to negotovost, je svetovala najstarejša, da naj bi šel v hišo, kamor me bodo napotile. Ker sem veroval v njihovo iskrenost, sem pritrdil.

Odšle so v vas, jaz pa sem stopil v hlev in tam počakal.

Matica mrtvih

Mleščevo:

1045. Anžlehar Stanko, narednik,
vrnjen iz Vetrinja in ubit
1046. Kohel Viktor, padel

Mrzlo polje:

1047. Nadrah Jože, poročnik, vrnjen
iz Vetrinja in ubit

Črnelo:

1048. Penček Tone, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
1049. Kastelic Franc, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
1050. Kastelic Bertelj, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
1051. Kastelic Alojzij, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit

Gorenja vas:

1052. Špendal Cene, domobranec, padel v borbi

Hudo:

1053. Hočevar Ivan, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
1054. Hočevar Jože, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit

Draga:

1055. Jakoš Ivan, poročnik, vrnjen iz Vetrinja in ubit
1056. Jakoš Ludvik, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
1057. Trpin Ludvik, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
1058. Trpin Avgust, domobranec, padel v borbi
1059. Trpin Alojzij, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
1060. Podržaj Anon, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
1061. Miklavčič Jože, živ zakopan
1062. Jakoš Franc (oče), padel v borbi

1063. Jakoš Franc (sin), domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
 1064. Franc Gomiršek, poročnik II. bat. Lašče, vrnjen iz Vetrinja in ubit
 1065. Mastnjak Jože, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
 1066. Jordan Stane, domobranec, padel v borbi leta 1944
 1067. Jordan Ivan, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
 1068. Mestek Franc, domobranec, vrnjen iz Vetrinja in ubit
 LEPO PROSIM, ne pišite mi imena na roko -, 091. „zkoor

BOJEVNIK

DRUŠTVO BIVŠIH SLOVENSКИH BORCEV V ARGENTINI

priredi v nedeljo, 16. februarja 1958 (ne 9. kot je bilo javljeno v pretekli številki) svojo prvo prireditve na slovenski Pristavi v Moronu.

Glavna točka bo BLAGOSLOV DRUŠTVENEGA PRAPORA spremljana s pestrim in bogatim sporedom.

Začetek prireditve ob 3 popoldne,
 začetek sporeda ob 5 popoldne.

V prijetni senci in pri osvežujoči pijači bomo preživeli veselo popoldne. Ob veseli glasbi in udarni pesmi se bomo zopet našli, potrdili našo odločnost, vztrajnost in zvestobo nenehni borbi za pravice in svobodo naši domovini.

Vsi soborci in prijatelji vljudno vabljeni!

ODBOR

Iz uredništva:

Pričujočo številko pošiljamo vsem dosedanjim naročnikom, tudi onim, ki doslej še niso poravnali zaostale naročnine; le-te prosimo, da s poravnavo zaostalega omogočijo redno izhajanje našega glasila.

V bodoče pa bomo prisiljeni — zaradi gmotnih razmer — ustaviti list vsem onim, ki se nam še do sedaj niso kakorkoli odzvali.

Lepa hvala za razumevanje.

Oddih — na usahlem Cerkniškem jezeru izvidnica Rupnikovega udar. bataljona

List „Vestnik“ izhaja mesečno. Urejuje ga uredniški odbor Zveze slovenskih protikomunističnih borcev. — Letna naročnina znaša za: Argentino 45 pesov (posamezna številka 4 pese), USA in Kanado 2.5 dolarja. Za ostale dežele tej valuti primerno. — Za uredništvo in upravo: K. Škulj, calle San Martín 20, Gral San Martín FNGBM, in I. Korošec, calle 1, No. 510, Berazategui FNGR, prov. Buenos Aires, Argentina

Tiska Talleres Gráficos Salguero, Salguero 1506, Buenos Aires, Argentina